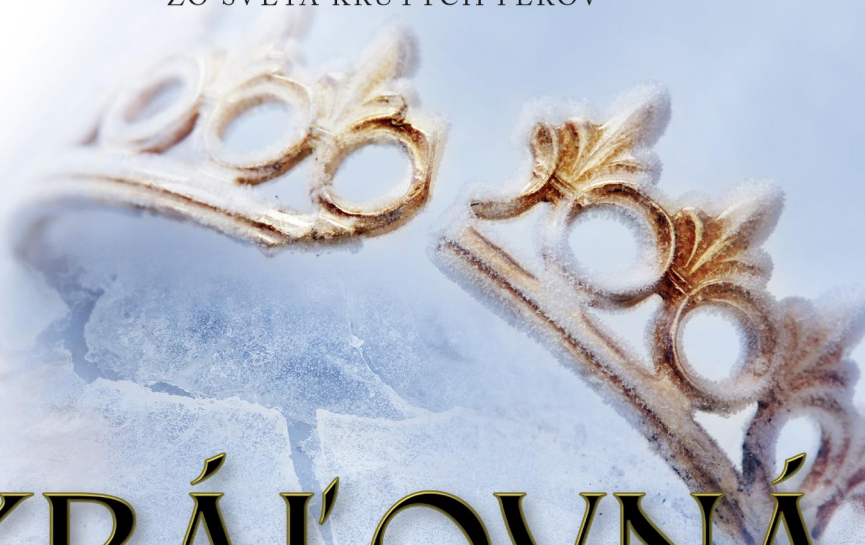

STRHUJÚCE FINÁLE BESTSELLEROVEJ SÉRIE
ZO SVETA KRUTÝCH FÉROV

KRÁLOVNÁ NIČOHO

FÉRSKA SÁGA 3

HOLLY BLACK

KRÁLOVNÁ
NIČOHO

KRÁLOVNÁ NIČOHO

FÉRSKA SÁGA 3

HOLLY BLACK

slovar

Copyright © 2019 by Holly Black
Cover art copyright © 2019 by Sean Freeman. Cover design by Karina Granda.
Cover copyright © 2019 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Kristína Balalová 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4578-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Holly Black: The Queen of Nothing,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc., roku 2019,
preložila Kristína Balalová.
Báseň Edmunda Clarencea Stedmana *Elfská pieseň*
a báseň Philipa Jamesa Baileyho *Férsky príbeh*
preložila Jana Kantorová-Báliková.
Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Produkcia Dana Pavleová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*Venujem Leigh Bardugo,
ktorá ma vždy poháňa vpred.*

Kniha prvá

*Kráľ elfov prisahal, že si vezme
pozemskú ženu, a ich dieťa hneď
krížom a vodou bude pokrstené,
unikne skaze, ktorá čaká férsky svet.
Nuž čo, že príde raz deň osudný!
Ešte s ňou strávi veľa krásnych dní!*

Edmund Clarence Stedman

Elfská pieseň

PROLÓG

Baphen, kráľovský astrológ, žmúril na hviezdnu mapu a snažil sa ignorovať, že najmladšiemu princovi Elfhamu hrozí pád na jeho ctenú kráľovskú hlavu.

Týždeň po narodení princa Cardana ho konečne priviedli pred Najvyššieho kráľa. Prvých piatich potomkov Eldred videl okamžite po narodení, ešte vrešťať a pokožku mali pokrytú krvou. Lady Asha však k sebe Najvyššieho kráľa nepustila skôr, ako sa zotavila z pôrodu.

Novorodenec bol vyziabnutý, zvráskavený a čiernymi okáľmi, ticho ako myška, hľadel na Eldreda. Tenkým chvostíkom šľahal tak prudko, až hrozilo, že sa mu rozvinie perinka. Lady Asha očividne nevedela, čo s ním. Držala ho, akoby dúfala, že ju od neho čoskoro ktosi odbremení.

„Prezraď nám jeho budúcnosť,“ vyzval astrológa Najvyšší kráľ. Na predstavenie nového princa bola prizvaná len hŕstka ľudu: smrteľník Val Moren, dvorný básnik a správca v jednom, a dvaja členovia Živej rady – Randalin, minister

Dvora kľúčov, a Baphen. V prázdnej sieni sa kráľov hlas zvučne ozýval.

Baphen zaváhal, no vedel, že niečo povedať musí. Eldred bol pred narodením princa Cardana obdarovaný piatimi deťmi, čo je pri férskej riedkej krvi a nízkej pôrodnosti obzvlášť nevídaný jav. Hviezdy všetkým princom i princeznám predpovedali úžasné nadanie na poéziu, skladanie piesní, politiku, morálne a dokonca i nemorálne počínanie. Tentoraz mu však hviezdy ukázali čosi celkom iné. „Princ Cardan bude vašim posledným potomkom,“ vyhlásil astrológ. „Zničí korunu a prinesie kráľovskému trónu skazu.“

Lady Asha sa sprudka nadýchla. Prvýkrát si dieťa pritísla bližšie k sebe a chlapec sa zavrteľ. „Zaujímalo by ma, kto ovplyvnil váš výklad. Povedala by som, že v tom má prsty princezná Elowyn. Alebo princ Dain.“

Asi jej mal naozaj radšej vypadnúť z perinky na zem, zlo-myseľne si pomyslel Baphen.

Najvyšší kráľ Eldred si prešiel rukou po brade. „Dá sa tomu nejako vyhnúť?“

Hviezdy Baphenovi prinášali množstvo záhad, no len veľmi málo odpovedí. Malo to svoje výhody aj nevýhody. Väčšinou si prial, aby veci videl jasnejšie, no teraz to tak nebolo. Sklonil hlavu, aby sa Najvyššiemu kráľovi nemusel pozerať do očí. „Len z jeho preliatej krvi vyjde nový, veľký vládca, ale najskôr sa musí naplniť to, čo som vám povedal.“

Eldred sa otočil k lady Ashi a jej chlapcovi, nositeľovi nešťastia. Dieťa ani nemuklo, neplakalo, nemrňalo, iba mlčky mávalo chvostíkom.

„Vezmi ho preč,“ prehovoril Najvyšší kráľ. „Nalož s ním, ako uvážiš.“

Lady Asha nemihla ani brvou. „Naložím s ním primerane jeho postaveniu. Je to predsa princ, tvoj právoplatný syn.“

Povedala to pomerne ostro a Baphenovi to pripomenulo, že niektoré proroctvá sa naplnia práve činmi, ktoré sa tomu snažia zabrániť.

Chvíľu všetci bez slova postávali. Napokon Eldred kývľ hlavou Val Morenovi, ten zostúpil z pódia a vrátil sa s úzkou drevenou škatuľkou s vrchnákom zdobeným vyrezávanými koreňmi.

„Toto je môj dar,“ ozval sa Najvyšší kráľ, „za tvoj prínos do rodu Zelenej ruže.“

Val Moren otvoril škatuľku a odhalil krásny náhrdelník z ťažkých smaragdov. Eldred ho vzal do rúk a opatrne prevliekol lady Ashi cez hlavu. Nato ju chrbtom ruky letmo pohladil po líci.

„Tvoja štedrosť nemá hraníc, pán môj,“ vyriekla, akoby ju svojim darom uchlácholil. Dieťa schmatlo jeden drahokam a zvieralo ho v drobnej pästičke. Pozorne sa zadívalo na svojho otca.

„Teraz si choď oddýchnuť,“ povedal Eldred už trochu nežnejšie. Lady Asha tentoraz ustúpila.

Odkráčala so zdvihnutou hlavou a chlapčeka pevne stískala v náručí. Baphena sa zmocnila zlá predtucha, ktorá už nemala nič spoločné s hviezdami.

Najvyšší kráľ Eldred viac lady Ashu nenavštívil ani si ju nedal zavolať. Zrejme sa mal nad veštbu radšej povzniesť a syna poriadne vychovať, no pohľad na princa Cardana mu príliš pripomínal neistú budúcnosť, a tak sa mu vyhýbal.

Eldred síce lady Ashu odmietal, ale ako matka jedného z princov sa tešila priazni celého dvora. V rozmarných a ľahkovážnych chvíľach si priala opäť viesť veselý život dvoranky. Nemohla však so sebou na bály ťahať nemluvňa, preto našla mačku, ktorá porodila mŕtve mačiatka, a využila ju ako dojku.

Takto to pokračovalo, až kým sa Cardan nenaučil loziť. Vtedy už bola mačka znovu kotná a on ju začal ťahať za chvost. Utekla do stajne a princ zostal sám ako prst.

Vyrástol v paláci, no nik ho neopatroval, nikto ho nenapomínal. Veď kto by si dovilil oboriť sa na princa, keď kradol jedlo z kráľovských stolov a potom ho pod nimi nenásytne hltal? Jeho súrodenci sa mu iba posmievali a hrali sa s ním ako so šteňatom.

Málokedy chodil oblečený, väčšinou sa iba obmotal girlandami z kvetov. Vždy, keď sa k nemu priblížil nejaký strážnik, hádzal doňho kamene. Jediný, koho počúval, bola matka a tá len zriedka držala jeho vyčíňanie na uzde. Práve naopak.

„Si princ,“ pripomínala mu rázne, keď vycúval zo sporu alebo sa nedožadoval toho, na čo mal právo. „Všetko je tvoje. Musíš si to len vziať.“ Alebo inokedy: „Chcem tamto. Získaj mi to.“

Hovorí sa, že férske deti sú iné ako smrteľné. Nepotrebujú veľa lásky. Netreba ich ukladať do postele, často sa spokojne vyspia aj v chladnom rohu tanečnej sály zavinuté iba do obrusu. Nikto ich nemusí kŕmiť, vystačia si aj s pár kvapkami rannej rosy a hltmi chleba a smotany, ktoré si uchmatnú v kuchyni. Nevyžadujú útechu, pretože len zriedkakedy plačú.

No ak aj férske deti nepotrebujú lásku, férski princovia sa nezaobídu bez patričného usmernenia.

Keďže Cardan usmerňovaný nebol, stačilo, že jeho starší brat navrhol, aby z hlavy smrteľníka zostrelil orech, a jemu nenapadlo protestovať. Odjakživa mal impulzívnu povahu a panovačné spôsoby.

„Otca vždy ohúri, keď vidí zručného strelca,“ poznamenal princ Dain a na tvári mal posmešný úškrn. „Ale ty by si to asi nedokázal. Radšej to ani neskúšaj, nezvládneš to.“

Pre Cardana, ktorého si otec nikdy nevšímal a po ktorého pozornosti o to viac túžil, bola predstava, že ním bude ohúrený, nesmierne lákavá. Nevyzvedal, kto smrteľník je a ako sa dostal na dvor. Cardanovi ani len nenapadlo, že neznámy muž bol Val Morenov milenec a že by správca zošalel od smútku, ak by zomrel.

Dain by si tak zabezpečil teplé miestočko po boku Najvyššieho kráľa.

„Ja že by som to nedokázal? Radšej to ani nemám skúšať? To by si povedal len čistý zbabelec,“ vyprskol Cardan s detskou odhodlanosťou. Nechal sa starším bratom zastrašiť, čo ho ešte viac znechutilo.

Princ Dain sa usmial. „Tak si aspoň vymeňme šípy. Ak náhodou netrafíš, môžeš sa vyhovoriť, že to *môj* šíp minul cieľ.“

Dainova láskavosť mu mala byť podozrivá, ale v tom čase ešte nevedel rozoznať úprimnosť od zrady.

Preto vzal Dainov šíp, vložil ho do drážky, napol tetivu a namieril na orech. Premkla ho úzkosť. Čo ak sa netrafí? Čo ak mužovi ublíži? Hneď nato mu v hlave skrsla zlomyseľná myšlienka, pri ktorej mu poskočilo srdce: ak urobí nie-

čo také strašné, otec ho bude musieť prestať ignorovať. Ak si ho Najvyšší kráľ nevšíma, keď spraví niečo dobré, musí vykonať čosi skutočne hrozné.

Zatriasla sa mu ruka.

Smrteľník naňho hľadel lesklými očami plnými zdesenia. Bol, samozrejme, začarovaný. Veď kto by zo seba dobrovoľne urobil terč? Prinútila ho k tomu kliatba.

Cardan sa nasilu zasmial, sklopil luk a šíp vypadol z drážky. „Nebudem strieľať v takýchto podmienkach,“ vyhlásil a v kútiku duše sa hanbil, že ustúpil. „Fúka severný vietor a strapatí mi vlasy. Nič kvôli nim nevidím.“

Nato princ Dain pozdvihol luk a vystrelil šíp, ktorý si vymenil s Cardanom. Smrteľníka zasiahol priamo do krku. Muž takmer nezvučne dopadol na zem a s očami stále dokorán hľadel do prázdna.

Všetko sa odohralo tak rýchlo, že Cardan nestihol ani vykriknúť. Stál ako prikovaný, uprene sa díval na brata a pomaly mu dochádzalo, aká príšerná vec sa práve stala.

„Hups,“ ozval sa princ Dain so spokojným úsmevom na perách. „To je ale škoda. Nakoniec ho trafil *tvoj* šíp. Asi budeš musieť vysvetliť otcovi, že ti zavadzala ofina.“

Hoci princ Cardan namietal, nikto si nechcel vypočuť jeho verziu príbehu. Dain na to osobne dohliadol. Všetkým vyzroprával príbeh o ľahkovážnosti, arogancii a šípe najmladšieho princa. Najvyšší kráľ nechcel Cardana ani vidieť.

Val Moren síce žiadal, aby Cardana popravili, no mladý princ bol za vraždu smrteľníka potrestaný spôsobom, akým trestali všetkých jemu podobných. Najvyšší kráľ však namiesto neho poslal do Veže zabudnutia lady Ashu. Eldredovi odľahlo, lebo na to mal konečne zámienku. Jej prítomnosť

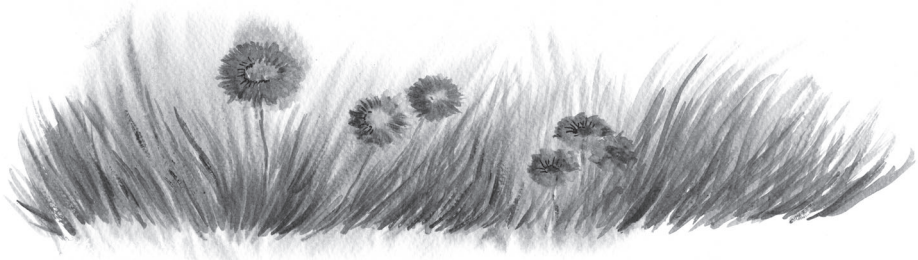
v paláci ho otravovala a znepríjemňovala mu život. Princa Cardana zveril do opatery Balekina, najstaršieho a najkru-
tejšieho súrodenca, ktorý bol zároveň jediný, kto bol ochot-
ný najmladšieho brata prijať.

Takto princ Cardan získal svoju neslávnu povest'. Spo-
čiatku za ňu nemohol, ale ďalej si ju budoval sám.

KAPITOLA

1

Ja, Jude Duarteová, Najvyššia kráľovná Elfhamu vo vyhnanstve, počas väčšiny rán podriemkavam pri televíznom programe, sledujem kuchárske súťaže, kreslené rozprávky a reprízy relácií, v ktorých sa ľudia musia motať uličkami, prebodávať škatule a fľaše a rozsekávať ryby. Poobede trénujem svojho brata Oaka, teda ak sa mu práve chce. A napokon, po večeroch robím poslíčka miestnym férom.

Držím sa v úzadí, čo som mala robiť od začiatku. Preklínam Cardana, ale v prvom rade samu seba, lebo som bola hlúpa a vletela som mu priamo do pasce.

Ako dieťa som si často predstavovala svoj návrat do sveta smrteľníkov. S Taryn a Vivi sme básnili o tom, aké to tam bolo, pripomínali sme si vôňu čerstvo pokosenej trávy či benzínu a nostalgicky spomínali na naháňačky po okolitých záhradách alebo na skákanie do bazénov so smradľavou chlórovou vodou. Snívala som o instantnom ľadovom čaji a pomarančových nanukoch. Chýbali mi celkom všedné

veci: vôňa horúceho asfaltu, káble visiace medzi pouličnými lampami ako girlandy, reklamné zvučky.

Teraz tu trčím a ukrutne mi chýba Féria. Snívam o kúzlach, chýba mi mágia. Možno sa mi dokonca cnie za strachom. Mám pocit, že celé dni iba snívam s otvorenými očami, bdiem, a predsa nikdy nie som celkom čulá.

Bubnujem prstami po namaľovanej drevenej doske piknikového stola. Prichádza jeseň a v Maine je už chladno. Neskoré poobedné slnko osvecuje trávnik pred bytovkou a ja pozorujem Oaka, ako sa hrá s kamarátmi v lesíku medzi dvorom a diaľnicou. Sú to deti z našej bytovky, niektoré mladšie, iné staršie ako môj osemročný brat, no všetky sa vezú do školy a zo školy rovnakým žltým autobusom. Hrajú sa na vojnu, ale nemajú žiadnu stratégiu, iba sa naháňajú s konárom v ruke. Bijú sa ako všetky deti, pri boji nemieria na súpera, ale na jeho zbraň, a keď sa konár zlomí, so smiechom zapištia. Nemôžem si nevšimnúť, že si budujú nesprávne šermiarske návyky.

Napriek tomu sa ďalej prizerám, až si napokon všimnem, že Oak čaruje.

Pochybujem, že to robí naschvál. Pomaly sa zakráda k ostatným deťom, ale na čistine sa nemá za čo skryť. Stále sa približuje, a hoci ho majú deti priamo pred očami, zdá sa, že ho nevidia.

Nespozorujú ho ani vtedy, keď ich už má takmer na dosah. Odrazu sa na nich vyrúti a všetci prekvapene zvrieknu.

Som si istá, že bol na chvíľu neviditeľný. Používal čary. A ja, ktorá by som sa ničím takým nemala nechať oklamať, som si to najskôr vôbec nevšimla. Oakovi kamaráti si zrejme myslia, že je šikovný alebo mal šťastie. Len ja viem, aké to bolo od neho ľahkovážne.

Počkám, kým sa ostatné deti poberú domov, a keď sa jedno po druhom vytratia, zostane tam už len môj brat. Nepotrebujem čary, dokonca aj po šuštiacich listoch sa k nemu prikradnem nebadane. Rýchlym pohybom ho oblapím rukou okolo krku a zatlačím dosť silno na to, aby som ho poriadne vystrašila. Začne sa vzpierať a rohmi ma skoro trafi do brady. Celkom dobrý zákrok. Pokúsi sa vyslobodiť z môjho zovretia, no nevloží sa do toho celý. Vie, že som to ja, a vôbec sa nebojí.

Stisnem ho o čosi tuhšie. Keby som mu hrdlo zvierala dostatočne dlho, istotne by omdlel.

Vidím na ňom, že chce niečo povedať, ale vtom si uvedomí, že sa mu míňa vzduch. Zabudne na všetky moje lekcie a zmieta sa ako zmyslov zbavený. Oháňa sa, škriabe ma po rukách a kope mi do nôh. Cítim sa hrozne. Chcela som ho len trochu vyľakať, aby sa bránil, nie *vydesiť* ho.

Pustím ho, zatacká sa, hlasno dychčí a oči má plné slz. „Prečo si to urobila?“ skríkne a prebodne ma vyčítavým pohľadom.

„Len som ti chcela pripomenúť, že vojna nie je hra,“ vyjde zo mňa hlas, ktorý znie ako Madocov. Netúžim po tom, aby Oak vyrastal ako ja, v prostredí plnom hnevu a strachu. No záleží mi na tom, aby *prežil*, a to ma veru Madoc naučil.

Ako mám vedieť, čo je preňho dobré, keď som sama mala príšerné detstvo? Možno to, čo si na svojej minulosti vážim najviac, je úplne zvrátené. „Čo by si urobil, keby ti tvoj súper naozaj plánoval ublížiť?“

„Je mi to jedno,“ odvetí Oak. „Ja sa o také veci nestarám. Nechcem byť kráľom, *nikdy!*“

Chvíľu naňho bez slova hľadím. Rada by som si nahovorila, že klame, ale Oak predsa klamať nevie.

„Osud nám niekedy nedáva na výber,“ ozvem sa nakoniec.

„Tak si *vládni*, keď sa ti to tak páči!“ vyhlási. „Ja to nikdy robiť nebudem.“

Musím začať zuby, aby som nevykríkla. „Dobre vieš, že nemôžem. Som vo vyhnanstve,“ pripomeniem mu.

Oak dupne kopýtkom do zeme. „Aj ja som vo vyhnanstve! A vieš, prečo žijem medzi smrteľníkmi? Lebo môjmu otcovi záleží len na hlúpej korune, rovnako ako tebe a všetkým ostatným! Mne je ukradnutá. Je prekliata.“

„Moc so sebou vždy nesie kliatbu,“ odvetím. „Tí najhorší z nás urobia všetko preto, aby ju získali, a tí, v čích rukách by prekvitala, sa jej za každú cenu vyhýbajú. To však neznamená, že môžu naveky uniknúť pred svojou zodpovednosťou.“

„Nemôžeš ma prinútiť stať sa Najvyšším kráľom,“ zvolá, začne sa odo mňa vzdávať, až sa napokon rozbehne smerom k bytovke.

Sadnem si na studenú zem s vedomím, že som náš rozhovor totálne nezvládla. Že Madoc mňa a Taryn vycvičil omnoho lepšie ako ja Oaka. Že som bola arogantná a naivná, keď som si myslela, že dokážem ovládať Cardana.

Že vo veľkej hre na princov a kráľovné ma nadobro zmietli zo stola.

Vojdem do bytu a zbadám, že dvere na Oakovej izbe sú zabuchnuté. Vivienne, moja férska sestra, stojí pri kuchynskej linke, drží v ruke mobil a usmieva sa na displej.